

Armon kirkkauden kiitokseksi Ef. 1:3-14

3. Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on **siunannut** meitä **taivaallisissa** kaikella hengellisellä siunauksella **Kristuksessa**.

4. Jo ennen maailman perustamista hän **valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä** ja nuhteettomia hänen edessään.

5. **Rakkaudessaan** hän jo **edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta**, oman hyvän tahtonsa mukaan,

6. **armonsa kirkkauden ylistykseksi**. Tämän **armon** hän on **lahjoittanut** meille siinä **Rakastetussa**,

7. jossa meillä on **lunastus** hänen **verensä kautta**, rikkomusten **anteeksi** saaminen hänen **armonsa rikkauden mukaan**.

8. Tätä **armoa** hän on antanut meille **runsaasti määrin** ja suonut meille kaikkea viisautta ja ymmärrystä.

9. Hän on ilmoittanut meille tahtonsa salaisuuden

10. siitä **armotaloudesta**, jonka hän oli suunnitellut ja nähnyt hyväksi toteuttaa aikojen täytyessä: hän oli **yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaiken**, mitä on taivaissa ja maan päällä.

11. **Kristuksessa** me olemme myös saaneet **perintöosan**, niin kuin meistä oli ennalta määrätty hänen suunnitelmassaan, hänen, joka **vaikuttaa kaiken oman tahtonsa ja päätöksensä mukaan**,

12. **että** me, jotka olemme jo ennalta panneet toivomme Kristukseen, **eläisimme Jumalan kirkkauden ylistykseksi**.

13. Hänessä on teihinkin, sitten kun olitte kuulleet **totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin**, ja **uskoneet sen**, pantu **sinetiksi** luvattu **Pyhä Henki**,

14. joka on meidän perintömme vakuutena hänen omaisuutensa lunastamiseksi, **hänen kirkkautensa ylistykseksi**.

Mitä me tästä saamme?

Eräs henkilö kysyi minulta: "Mitä etua on olla kristitty?" Kysyjä oli japanilainen, jolle uskonnollisuus merkitsee tiettyjen etujen saamista palvelun kohteena olevilta jumalilta, esi-isien hengiltä, buddhilta tai muilta ns. yliluonnollisilta voimilta. Eräskin totesi, että on aivan turhaa liittyä mihinkään uskontoon, ellei saa osakseen sellaisia etuja kuin esimerkiksi taloudellinen menestys, hyvä työ, avio-onni, sairauksista parantaminen jne.

Kysyjällä lienee ollut jonkinlainen käsitys kristinuskosta ja tietoisuus, että japanilaisessa yhteiskunnassa ei ole mitään etua kääntyä kristityksi, päin vastoin se merkitsee usein vaikeuksia perheessä ja työyhteisössä, ja usein epäilyksen alaisuutta laajemminkin. Kysyjä arveli ehkä myös, että kristinuskosta antaisi ihmisen sydämelle jotain hyvää, mutta elämäntapa näyttäisi hänen mielestään muuttuvan kristittyä kovin vähän. Siihen on tietenkin helppo huomauttaa, että kristityn elämä on kasvun alaista eikä sydämen muutosta välttämättä heti seuraa radikaalia elämäntavan muutosta.

Kysyjä mietti myös sitä, että jos kerran Jumala on rakkaus, niin kristityn pitäisi kaikesta menestyä, vaikka hän ei edes rukoilisi. Jumalahan lupaa hyviä lahjoja niin hyvälle kuin pahoillekin. Hänen mielestään kristillisyyden ei olisi ehkä sen enempiä kuin jonkinlaista elämän selitystä tai lähinnä vain maailmankatsomus.

Pelastuksen siunaus

"Mitä etua on sitten olla kristitty?" Onko kysymys vain siitä, että elämäntapa muuttuu hiukan aikaisempaa paremmaksi? Tosiasiassa monen kohdalla uskon tulo merkit-

see todellisten vaikeuksien jopa vainon keskelle joutumista. Pelastuminenhan merkitsee siirtymistä Saatanan vallasta Jumalan valtapiiriin. Se merkitsee hengellisen sodan alkua uskovan sydämessä asuvaa syntiä ja himoja vastaan Pyhän Hengen voimalla. Yhteiskunnallisilla mittapuilla kristityksi tuleminen voi olla äärimmäisen huono vaihtoehto monissa maissa, joissa ei ole uskonnonvapautta.

Kun opetuslapset kysyivät samaa kysymystä, Jeesus vastasi:

Totisesti minä sanon teille: siinä uudestisyntymisessä, jolloin Ihmisen Poika istuu kirkkautensa valtaistuimelle, saatte tekin, jotka olette minua seuranneet, istua kahdellatoista valtaistuimella ja tuomita Israelin kahtatoista heimoa. Ja jokainen, joka on luopunut taloista, veljistä tai sisarista, isästä, äidistä tai lapsista tai pelloista minun nimeni tähden, saa satakertaisesti takaisin ja perii iankaikkisen elämän. (Matt. 19:28-29)

Uskoon tuleminen merkitsee mullistavaa muutosta. Se on elämää kuolemasta, se on pääsyä osalliseksi Jumalan elämästä, osallisuutta Kristukseen, hengellisten siunausten vastaanottamista. Pelastuksessa ihmiselle lahjoitetaan Kristuksen ristin työllä hankittu syntien anteeksiantamus ja Jeesuksen täydellisen elämän perusteella Jumalalle kelpaavuus, täydellinen vanhurskaus. Hänet liitetään Jeesuksen ylösnousemuselämään, joka merkitsee sitä, että kuolema on voitettu ja uskova pääsee osalliseksi ruumiillisesta ylösnousemuksesta ja taivaallisesta kirkkaudesta, kun Jeesus palaa takaisin kirkkaudessaan. Hän omistaa taivaallisen perintönä iankaikkisen elämän, joka alkaa jo täällä maan päällä. Se on henkilökohtaista Jumalan ja Jeesuksen tuntemista, yhteyttä elämän lähteeseen.

Pelastuksesta osalliseksi päässeeseen kristityn elämää kuvaa parhaiten ilmaisu ”olla Kristuksessa”. Hänen elämänsä on kätkeyty Kristukseen ikään kuin Kristuksen sisällä, Kaikkivaltiaan turvakätkössä. Hän on niin vahvassa turvapaikassa, että mikään tai kukaan ei voi riistää häneltä pelastuksen armoa. Pyhä Henki hänen sydämesään vakuuttaa, että hän saa olla Jumalan lapsi pelkästä ja yksipuolisesta armosta. Hänen ei tarvitse pelätä kuolemaa, sillä kukaan tai mikään ei voi erottaa häntä Jumalan rakkaudesta Kristuksessa. Sen takeena on Jumalan jo ennen maailman perustamista tekemä armopäätös, jolla hän valitsi evankeliumin sanan vastaan ottajat Kristuksessa omaksi ikuiseksi omaisuudekseen.

Pelastetulle kristitylle rukous ei ole enää etujen tavoittelua vaan persoonallista keskusteluyhteyttä Herran kanssa. Siinä kysytään Jumalan tahtoa eikä vain tuputeta hänelle omaamme. Siinä ei ole ratkaisevaa, mitä saamme, vaan se että saamme olla yhdessä Herran kanssa, saamme kuulla hänen puhettaan ja iloita siitä, mistä Herra iloitsee ja surra siitä, mistä Herra tulee surulliseksi.

Kristuksessa kuolevat

Olla Kristuksessa on niin varmaa ja pysyvää Jumalan armon alla elämistä, että mitkään hirvittävimmätkään asiat maailmassa eivät sitä voi Herran omalta riistää. Muis-tan eräät hautajaiset Kuopiossa. Nelikymppinen uskova mies oli ampunut itsensä. Syy oli psyykinen sairaus. Hän oli joutunut tekemään yövartijan työtä, joka oli hänelle ylivoimaisen raskasta. Kaiken lisäksi vartijana hänen piti pitää pistoolia mukanaan. Eräänä yönä hän ei enää jaksanut. Mutta hän oli Kristuksessa. Itsemurha on tietenkin synty, mutta ei sellainen, jota Jeesus ei olisi pyhällä sovintoverellään Golgatalla sovittanut. Sitä paitsi monen psyykkisesti sairaan itsemurha ei olennaisesti

eroa tavalliseen sairauteen kuolemista. Tämä mies oli Kristuksessa. Se on väkivämpi todellisuus kuin kuolema tai meidän syvin epätoivon hetkemme. Odotan saavani tavata tuon rakkaan veljen kirkastettuna Jeesuksen kanssa ylösnousemuksen päivänä.

Tietysti nyt joku kysyy, mitä hyötyä tai etua on tulla kristityksi, jos kuitenkin voi päätyä epätoivoisen tekoon. Vastaus on selvä: Hän kyllä menetti kaiken täällä maan päällä, mutta sai osakseen taivaan. *Mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omakseen koko maailman mutta saisi sielulleen vahingon?* (Matt. 16:26) Herra ei ole luvannut omilleen helppoa tietä täällä ajassa, mutta kyllä taivaan.

Oli sitten eräs vanha juoppo. Hän tuli uskoon ja sai kokea anteeksiantamuksen rauhan ja ilon Kristuksessa. Hän pääsi vapaaksi viinasta, elämän muutos oli raju. Muutaman kuukauden kuluttua sairastui vakavasti ja lopulta hän kuoli. Kuume houreessa ennen kuolemaa hänen vanhan elämänsä muistot kulkivat hänen lävitseen, kiro sanoja nousu hänen huulilleen. Niin hän kuoli. Mutta miten hänen kävi? Hän on kirkkaudessa Isän luona ja saa nyt katsella Jeesusta kasvoista kasvoihin. Hän kuoli Kristuksessa ja se on kuoleman ylittävä todellisuus. Mikään ei voinut riistää häntä eroon Jumalan rakkaudesta Kristuksessa.

Ilo Herrassa

Mitä etua on siis olla kristitty? Tiedän, että olen pelastettu Kristuksessa. Tiedä, että Jeesus nousu kuolleista. Tiedän, että Jeesuksen veri riittää minun syntieni sovitukseksi ja siksi saan iloita. Omaan yrittämiseen väsyneenä sain levon Kristuksessa. Minun ei tarvitse yrittää sitä, minkä Kristus teki. Olen saanut Pyhän hengen sinetin, joka vakuuttaa: Olen Isän lapsi! Kuulun Jumalalle tuli, mitä tuli. Iloni on ylösnousemusiloa Jeesuksessa. Kaikki muut ilon aiheet saavat merkityksensä siinä. Voimani arjen vaelluksessa kohti lopullista kirkkautta on ilo Herrassa, olen hänessä, olen hänen ja saan nähdä hänet.

Siunaus Kristuksessa

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa. (3)

Uskova kristitty elää taivaallisista hengellisistä siunauksista, vaikka yhä maan päällä eläessään hän saattaa kärsiä monenlaisista vaivoista, omista synneistään, sairauksista, onnettomuuksista, vainosta ja jopa marttyyrikuolemasta. Monien ulkopuolisten silmissä uskovon elämässä ei ole mitään sellaista, mitä hän nimittäisi siunauksiksi. Toki ulkopuoliset saattavat havaita, että uskovien elämää sävyttää tietty rauhallisuus ja iloisuus vaikeissakin olosuhteissa, mutta heidän on vaikea tajuta sitä, mitä pelastettu ihminen katselee ja mikä on hänen syvin salaisuutensa.

Uskova suuntaa katseensa taivaalliseen todellisuuteen. Kysymys ei ole jonkinlaisesta eskapismista eli todellisuudesta pakenemista, sillä halki aikojen juuri ne uskovat, jotka ovat olleet kaikkein kiinnostuneimpia taivaallisista, ovat saaneet tässä ajassa eniten aikaan hyvää niin ihmisiä palvelevalla rakkaudella kuin tieteen, taiteen ja yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden rakentamisessa. Taivas ei ole heille vain jossain pilvien tuolla puolella vaan Kristuksen elävässä läsnäolossa heidän päivittäisessä elämässään. Olennaista on se, että nuo siunatut ihmiset suuntautuvat Kristuksen tuntemisen kautta elävään Jumalaan. Paavali luettelee jatkossa joukon nois-

ta siunauksista, jotka ovat uskovan osan jo nyt mutta jotka saavuttavat täyteytensä lopullisessa kirkkauden valtakunnassa, joka on Herran omille luvattu.

Ylistys

Ennen kuin Paavali alkaa luettelemaan noita siunauksia, hänet valtaa suunnaton kiittolaisuus, jonka hän pukee ylistyksen sanoihin. Hän näkee uskon silmin Taivaallisen Isän kirkkauden ja riemuitsee siitä, että Kristuksen kautta hänellä on täydellisen vapaa pääsy Jumalan luokse. Herran ihmeellinen olemus synnyttää hänessä ylistyksen.

Saatamme ajatella, että voidaksemme ylistää, meidän tulee kohota korkeisiin tunnelmiin, ehkä laulaa ja veisata, mutta ylistyksessä ei ole kysymys siitä, miltä meistä tuntuu. Ylistyksessä on kysymys toisen persoonan kohtaamisesta niin, että kerromme hänelle, millainen hän on, sanomme tai miksemme myös laula hänelle hänen ihanuudestaan. Rakastunut ihminen ei välttämättä näe kohteensa virheitä, mutta haluaa rakkautensa osoituksena kertoa tämän ihanista ominaisuuksistaan. Jumalassamme ja Isässämme ei ole mitään muuta kuin ylistettäviä ominaisuuksia. Ylistys on siis sitä, että suuntaamme katseemme Isään Jumalaan ja alamme kertoa hänelle millainen hän on. Sen taas näemme, kun luemme Raamatusta, millainen on Jeesus. *”Joka on nähnyt Jeesuksen, on nähnyt Isän”*, vakuutti Jeesus. Voi olla, että Herran katselu nostaa meidän tunteemme jopa ilon ja riemun tasolle, mutta ylistys ei ole tarkoitettu keinoksi tunteiden kohentamiseksi, vaan mielen suuntaamiseen Herraan ja hänen hyvyytensä ja rakkautensa kertomista hänelle. Ylistys voi siksi nousta *”vaikka lattian raosta”*, niin kuin vanhat heränneet sen ilmaisivat.

Valinta Kristuksessa

Jo ennen maailman perustamista hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään. (4)

Ensimmäisenä taivaallisena siunauksena Paavali mainitsee sen, että Jeesukseen uskovat on valittu pelastukseen ja vaeltamaan Jumalalle erotettua eli pyhää elämää jo ennen maailman luomista, iankaikkisuudessa, ennen kuin tätä universumia oli vielä olemassa. Nyt on tärkeät nähdä, että tämä valinta tapahtui Kristuksessa. Isä näki jo ennen luomista, että ihmiskunta tulisi lankeamaan syntiin ja laati pelastussuunnitelmansa jo ennen luomista. Ilman hänen oman Poikansa lupausta siitä, että hän tulisi sovittamaan ihmiskunnan synnit, mitään pelastusta ja valintaa ei olisi tullut. Valittuja ovat siis vain ne, jotka pääsisivät osalliseksi Kristuksessa valmistetusta sovituksista ja Kristuksen pyhittävästä työstä. Valinta ei kohdistunut vain tässä ajassa tapahtuvaan uudestisyntymiseen ja sitä seuraavaan pyhitykseen, vaan se ulottuu aina siihen asti, kunnes olemme täysin pyhinä ja nuhteettomina Herran valtaistuimen edessä ylistämässä hänen armonsa kirkkautta.

Kirjeen saajat olivat täysin tietoisia siitä, että heidät oli valittu. Paavali kertoo syyn Tessalonikan uskoville näin: *Me tiedämme, te Jumalalle rakkaat veljet, kuinka hän on teidät valinnut, sillä meidän evankeliumimme ei tullut luoksenne ainoastaan sanoina vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella varmuudella. Tehän tiedätte, millaisia me olimme teidän keskuudessanne, teidän hyväksenne. Teistä tuli meidän seuraajiamme ja Herran, kun suuren ahdingon keskellä otitte sanan vastaan iloiten Pyhässä Hengessä. (1. Tess. 1:4-6)*

Hänessä on teihinkin, sitten kun olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, ja uskoneet sen, pantu sinetiksi luvattu Pyhä Henki, ... (13)

Jokainen evankeliumin totuuden sanan vastaanottanut on valittu, hän on saanut Pyhän Hengen. Pyhä Henki vakuuttaa uskovalle, että Kristuksen työ Golgatalla tapahtui juuri hänen syntiensä sovitukseksi. Pyhä Henki julistaa evankeliumin sanan vastaanottajille, että hänen syntinsä on annettu anteeksi. Herra antaa omantunnon rauhan ja pelastuksen ilon. Siinä iankaikkisuudessa tapahtunut valinta tulee hänen todellisuudekseen.

Valinnan syy

Rakkaudessaan hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan, armonsa kirkkauden ylistykseksi. (5-6)

Ne, jotka meistä olemme elämämme eri tilanteissa tulleet valituksi johonkin tehtävään, olemme hyvin tietoisia, että valinta osui meihin useimmiten jonkun ominaisuutemme perusteella. Siksi kun me uskoon tulleet olemme hämmästelleet, miksi Jumala Kristuksessa valitsi pelastukseen juuri minun kaltaisen syntisen ihmisen. Voimme helposti kuvitella, että jokin syy meissä itsessämmeikin täytyi olla, kun moni muu on edelleen pelastuksen ulkopuolella. Saatamme kurkistaa omaan sydämeemme ja kuvitella, että syy oli siinä, että minä itse valistin Jeesuksen seuraamisen, tahdoin tulla kristityksi. Tai saatamme miettiä, että Jumala valitsi juuri minut niiden ominaisuuksien perusteella, joita hän halusi minussa käyttää omien päämääriensä toteuttajaksi. Vaikka on totta, että Herra haluaa jokaista valittua käyttää oman armonsa kirkkauden kiitokseksi, valinta ei perustunut siihen eikä mihinkään muuhunkaan minussa eikä sinussa.

Itsessämme syntiemme tähden on syy ainoastaan ja vain iankaikkiseen tuomioon. Olemme helvetin ansaitsevia Jumalan vihollisia, siis Jumalaa vihaavia ja Jumalan vihan alla syntiemme tähden. Mikään meidän oma ratkaisumme tai tahtomme ei vaikuttanut asiaan. Valita oli kokonaan ja vain armosta, se perustui Jumalan käsittämättömän suureen rakkauteen meitä syntisiä kohtaan ja hänen hyvään tahtoonsa. Kysymys ei ollut siitä, että sinä tai minä olisimme tahtoneet, vaan siitä, että Jumala oman hyvän tahtonsa mukaan määräsi meidät pelastumaan yhteyteensä. Jos ja kun me uskoon tullessamme tahdoimme sitä, se johtui kokonaan siitä, että Herra itse vaikutti tahtomisemme ja parannuksen tekemisemme. Meillä ei ole pelastukseemme nähden mitään kerskattavaa itsessämme, uskommekaan ei ole mikään syy kerskailuun, sillä sekin on kokonaan Pyhän hengen lahjaa. Kaiken kunnia pelastuksestamme saa yksin Jeesus Kristus. Herra pelasti meidät osoittaakseen, miten valtava ja suuri on hänen armonsa. Sitä saamme koko iankaikkisuuden vielä ylistää hänen kunniakseen. Jo nyt on hyvä kohottaa kiitoslaulu hänen rakkaudestaan ja armostaan.

Valinta ja vastuu

Jumala valitsi siis uskovat Kristuksessa pelastukseen jo ennen maailman perustamista ja määräsi heidät lapsikseen. Voiko sitä tehdä myös sellaisen loogisen johtopäätöksen, että Jumala on valinnut kaikki muut kadotukseen, niin kuin reformoidut uskovat. Luterilaiset taas huomauttavat, että tätä johtopäätöstä ei kuitenkaan löydy Raamatusta ja varoittavat meitä lukemaan siihen sellaista, mitä siihen ei ole kirjoi-

tettu. *"Ei yli sen mikä on kirjoitettu"* (1. Kor. 4:6) on tärkeä periaate, joka on syytä pitää mielessämme sanaa tutkiessamme. Molemmat ovat yhtä mieltä siitä, että jokainen, joka epäuskossa hylkää ainoan pelastusmahdollisuuden Jeesuksen sovitystyön, joutuu itse vastaamaan synneistään iankaikkisessa kadotuksessa. Se on eroa Jumalan kirkkaudesta ja Jumalan pyhää tuomion tulta täydellisen oikeudenmukaisena rangaistuksena ihmisen pahoista töistä ja laiminlyönneistä.

Toinen vaikea ja kiistelty kysymys on, mikä on ihmisen vastuu pelastumisessa, jos se on kokonaan Jumalan työ. Raamattu osoittaa selkeästi, että pelastuvat ja pelastumattomat erottaa toisistaan usko, joka ottaa lahjan vastaan syntien anteeksiannuksen Kristuksen tähden, ja epäusko, joka hylkää Herran armon ja luottaa itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa. Ihminen on siksi vastuussa pelastumisestaan, vaikka se on kokonaan Jumala työ. Hukkuva ihminen meressä on vastuussa siitä, tarttuuko hän eteensä heitettyyn pelastusrenkaaseen vai ei.

Engelman tekee kuitenkin vaikeaksi se, ettei synnin tähden hengellisesti kuollut ihminen kykene uskomaan, ellei Pyhä Henki evankeliumin sanan kautta synnytä uskoa hänen sydämessään. Monet näkevät, että vaikka ihminen ei voi itse uskoa, silloin kun Jumala kutsuu häntä pelastukseen eli etsikkoajassa, Pyhä Henki kuitenkin antaa hänelle ehkä vain lyhyeksi hetkeksi vapauden valita, uskooko vai ei.

Monet uskoon tulleet kertovat kokemuksesta, miten Herra kutsui heitä ja asetti heidät vallinnan eteen ja he valitsivat Jeesuksen seuraamisen. Raamattu kuitenkin osoittaa, että Pyhä Henki vaikuttaa meissä tahtomisen ja tekemisen. Kysymys ei siis ollut heidän vapaasta tahdostaan, vaan Jumalan vaikuttamasta tahdosta. Ilman Jumalan vetämistä kukaan ei voi tulla Jeesuksen luokse. Vaikka hengellisesti kuollut ihminen päättäisi kuinka kääntyä kristityksi, hän ei voi pelastua. Jumala ei pelastuksessa suostu minkäänlaiseen yhteistyöhön ihmisen kanssa. Vain hän saa kunnian pelastumisestamme Kristuksessa.

Silti Jumala pitää ihmistä täysin vastuullisena, jos ja kun hän epäuskossa hylkää kutsun. Luterilaiset opettavatkin usein siksi niin, että ihminen ei voi itse uskoa, mutta hän voi ja kykenee silti vastustaa Pyhän Hengen kutsuvaa työtä. Reformoidut kuitenkin kieltävät tämän mahdollisuuden viitaten muun muassa Paavalin kääntymiseen, jossa hänelle ei annettu mitään mahdollisuutta torjua Jumala kutsua. Reformoidut puhuvatkin mielellään "vaikuttavasta kutsusta", jota ihminen ei voi vastustaa ja Jumala vie pelastuksen ikään kuin väkisin läpi vaikuttaen tahdon ottaa kutsu vastaan. Kun Jeesus sanoo "Monet ovat kutsutut mutta harvat valitut", kysymykseksi nousee kuitenkin, mikä tuo yleinen kaikkiin kohdistuva kutsu oikein on. Eikö yleinen kutsu sisälläkään lupausta pelastuksesta? Miksi ihmiset hylkäävät sen?

Kaiken kaikkiaan meille jää monia kysymyksiä, Jumalan salaisuuksia, joita emme nyt ymmärrä. Tiedämme Raamatusta, että Jumala haluaa kaikkien ihmisten tulevan totuuden tuntoon ja pelastuvan. Tiedämme myös, että vain Jumalan edeltä määräämät valitus tulevat pelastumaan. Jäämme tässä suuren salaisuuden ja tunnustamme, että kaikki pelastuksessa riippuu Jumalasta ja samalla me kuitenkin olemme vastuussa siitä, uskommeko vai emme.

Armoa armon päälle

Tämän armon hän on lahjoittanut meille siinä Rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksi saaminen hänen armonsä rikkauksen mukaan. (6-7)

Jumalan kutsu, parannus ja usko, valinta, pääsy Jumalan yhteyteen, hänen lapsekseen ja taivaallinen perintö, ovat kaikki armoa, ansaitsematonta, meille ilmaista lahjaa. Mutta mistään tuosta suunnattoman suuresta rakkaudesta, suosioon pääsystä ja armosta ei voi päästä osalliseksi muuten kuin Jeesuksen Kristuksen kautta ja yhteydessä häneen. Vaikka lahja on meille ilmainen, se maksoi Jeesukselle ristin kuoleman ja veren vuodattamisen käsittämättömän suuren hinnan. Ilman sitä, että Jeesus kärsi Isän Jumalan hylkäämänä sen rangaistuksen, joka meille olisi kuulunut, kukaan ei olisi voinut saada yhtään ainoaa syntiä anteeksi. Minun syntini ansaitsivat kadotustuomion ikuisessa tuleksa ja juuri sen Jeesus kärsi Isän hylkäämänä ristillä minun sijastani.

Me emme voi edes aavistella sitä iankaikkisen syvää tuskaa, jota Jeesus ristillä Jumalan polttavassa tuleksa joutui kärsimään vuoksemme. Kaikkien maailman ihmisten syntivelka laskettiin Jeesukseen, hänet tehtiin synniksi, jotta me saisimme vanhurskauden. Jeesus joi kärsimyksen maljan viimeistä pisaraa myöten loppuun. Velkamme on maksettu, synti on sovitettu, meidät on ostettu vapaaksi. Koko ikuisuuden verran saamme yhä syvemmin oppia tuntemaan Golgatan ristissä ilmaistua rakkautta meitä kohtaan.

Mitä syvemmälle pääsemme Jeesuksen haavojen ja veren salaisuuteen, sitä korkeammaksi nousee ylistyksemme Isää kohtaan, joka luovutti meidän hyväksemme Rakkaimpansa, oman Poikansa. Vasta kun näemme, miten suunnaton on Isän rakkaus omaa Poikaansa Jeesusta Kristusta kohtaan, pääsemme aavistelemaan hänen armonsä suuruutta meitä syntisiä kohtaan.

Jumalan häpäisy

Jokainen synti, jonka teemme, kohdistuu viime kädessä Jumalaa vastaan, vaikka pahuutemme kohdistuisi toisiin ihmisiin. Jokainen synti on nousua Jumalan majesteettia vastaan, majesteettirikos. Häpäisemme Herran pyhiä kasvoja, ikään kuin syljemme oman Luojamme kasvoille. Häpeällisellä kärsimisellään alastomana ristin päällä, Jumalan kiroamana, Jeesus hyvitti sen hirvittävän pilkan ja häväistyksen ja loan, jonka ihmiskunta Jumalan niskaan on heittänyt. Me olisimme synneillämme ansainneet häpeän ja rangaistuksen, mutta Jeesus otti häpeämme päälleen ja sovitetti meidät Isän kanssa. Samalla Isä sai hyvityksen meidän hirveästä kapinastam me häntä vastaan.

Jeesuksen veri riittää nyt antamaan anteeksi kaikki meidän rikkomuksemme, syntimme ja laiminlyöntimme niin menneet nykyiset kuin tulevaisetkin. Kysymys on Isän ylitsevuotavasta armosta. Herra antaa armoa armon päälle, hän antaa runsaasti joka päivä kaikki syntimme anteeksi, niin myös tänään.

Armon kirkkauden kiitokseksi

...armonsä kirkkauden ylistykseksi. (6) ... eläisimme Jumalan kirkkauden ylistykseksi. (12) ... hänen kirkkautensa ylistykseksi. (14)

Alussa esittämämme kysymys: "Mitä me tästä saamme?" on lopulta väärä kysymys. Ihminen kuvittelee tulevansa onnelliseksi sillä, mitä saa osakseen. Mutta Jeesus osoittaa, että ainoa tie todelliseen onneen on luopua omasta elämästään, kaikesta mitä omistaa, Jumalan hyväksi. Jeesus itse luopui kaikesta meidän pelastamiseksi ja osoittaakseen, miten suunnattoman armollinen, laupias ja rakastava on hänen Isänsä. Hän pelasti meidät ja antoi meille käsittämättömän suuret hengelliset siunaukset, mutta ei sitä varten, että eläisimme itseämme varten vaan häntä varten, joka on meidät pelastanut:

Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen: Yksi on kuollut kaikkien puolesta, siispä kaikki ovat kuolleet. Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen vaan hänelle, joka on heidän tähtensä kuollut ja noussut ylös. (2. Kor. 5:14-14)

Pelastus on suunnaton armon ihme meille, mutta viime kädessä se ei ole kuitenkaan meitä itseämme varten vaan Jumalaa ja Jeesusta varten. Jumala halusi antaa pelastetun seurakunnan omalle Rakkaalleen, Jeesukselle Kristukselle ikuisiksi ja kirkastetuksi vaimoksi. Meidät on pelastettu Jumalaa varten. Pelastuksessamme näkyy hänen olemuksensa ihmeellinen armo ja sen kirkkaus.

Uudessa maassa ja uudessa taivaassa olemme täydellisen onnellisia siksi, että kaiken aikaa saamme katsella Isän Ja Jeesuksen kasvoja ja ylistää Jumala hänen armostaan, hänen kirkkaudestaan ja kunniastaan. Jumalan kirkkauteen kuuluu hänen suunnaton pyhyytensä, jota kukaan ihminen ei voi omassa varassaan kestää. Mutta siihen kuuluu enennen kaikkea hänen suunnaton armonsä Kristuksessa. Jeesuksen veren armossa jokainen syntinsä anteeksi saanut saa täysin turvallisesti lähestyä Isän Jumalan kirkkautta.

Jo tässä ajassa uskova ihminen löytää suurimman onnen saadessaan elää Herran armoa kirkastaen julistamalla Jeesuksen pelastustekoja ja tekemällä rakkauden tekoja osoittaakseen, millainen on hänet pelastanut Isä armossaan.

Armo viisaudeksi

Tätä armoa hän on antanut meille runsain määrin ja suonut meille kaikkea viisautta ja ymmärrystä. Hän on ilmoittanut meille tahtonsa salaisuuden siitä armotaloudesta, jonka hän oli suunnitellut ja nähnyt hyväksi toteuttaa aikojen täytyessä: hän oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaiken, mitä on taivaissa ja maan päällä. (8-10)

Moni suomalainen suhtautuu sanaan armo vierastaen ja siis aivan toisella tavalla kuin armon ihmeen, uudestisyntymisen kokeneet uskovat. "En hakua elää mistään armopaloista!" Armo kuuluu kerjäläisten sanastoon. Niin suuri ja ihmeellinen kuin Jumalan armo onkin, se on loukkaus ylpeälle ihmiselle. Jumalan armosta pääseekin osalliseksi vain sellainen ihminen, joka nöyrytyy armon kerjäläiseksi eli tajuaa sen, että ilman armoa hän joutuu kadotukseen hirvittävien syntiensä tähden. Armo on siksi hänelle ennen kaikkea syntien anteeksiantamusta ja sydämen puhdistusta Vapahtajan yhteydessä.

Nyt Paavali kuitenkin laajentaa armo sanan merkityksen koskemaan myös kaikkea sitä hyvää, mitä Jumala meidän osaksemme antaa. Maailman luominen ja ihmisen asettaminen sitä viljelemään ja varjelemaan oli jo Jumalan armoa. Armoa on myös

se viisaus ja ymmärrys, jota Herra omilleen antaa. Siitä moni on saanut maistaa pian uskoon tultuaan, kun Pyhä Henki on avannut Raamatun sanan aivan uudella tavalla heidän sydämilleen. Jumala alkoi elävällä tavalla puhua sanassaan sydämillemme.

Nyt Paavali osoittaa, että kaikki se, mitä Jumala on ilmoittanut meille sanassaan tulevaisuutemme ja koko maailmankaikkeuden suhteen, on myös armoa. Jumalan kansana emme ole kulkemassa epämääräistä tulevaisuutta kohti, vaan vaellamme osana Jumalan suurta pelastussuunnitelmaa, joka ei rajoitu vain ihmisten pelastamiseen vaan sillä on valtavat kosmiset ulottuvuudet. Niitä Herra valottaa meille Johanneksen Ilmestyksen kautta tarkemmin. Myös Roomalaiskirjeessä Paavali avaa hiukan noita näköaloja:

Koko luomakunta ikävöi ja odottaa hartaasti Jumalan lasten ilmestymistä. Luomakunta on näet alistettu katoavaisuuden valtaan, ei omasta tahdostaan vaan alistajan, kuitenkin sen toivon varaan, että itse luomakuntakin vapautetaan turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. (Room. 8:19-21)

Perintö

Kristuksessa me olemme myös saaneet perintöosan, niin kuin meistä oli ennalta määrätty hänen suunnitelmassaan, hänen, joka vaikuttaa kaiken oman tahtonsa ja päätöksensä mukaan, että me, jotka olemme jo ennalta panneet toivomme Kristukseen, eläisimme Jumalan kirkkauden ylistykseksi. (11-12)

Perintö saadaan vasta sen jälkeen, kun testamentin tekijä on kuollut. Toki joskus saatamme saada ennakoperintöä, joka on kuin alkupala varsinaisesta perinnöstä. Uusi testamentti on liittoasiakirja, jossa kuvataan sitä taivaassa lopullisesti osaksemme tulevaa perintöämme. Uusi liitto tuli voimaan Jeesuksen kuolemassa ja testamenttiasiakirjan perusteella pääsemme hänen omaisuudestaan osallisiksi siten, että tunnustamme oman henkilöllisyytemme: ”Herra olen juuri se, jonka hirveät synnit kannoit Golgatan ristillä. Ne olivat minun syntejäni.” Synnin tunnustus ja uskossa armon vastaanotto takaa meille pääsyn testamentissa luvattuun perintöön.

Perintö, jonka Isä Jumala jo ennalta määräsi Kristuksen kuoleman perusteella, on itse Jeesus Kristus. Ylösnoussut ja kirkastettu Kristus saa taivaallisissa häissä omakseen morsiamensa eli pelastettujen seurakunnan. Avioliitossa morsian saa sulhasen omakseen ja sulhanen morsiamen. Mutta sen ohessa morsian saa myös kaiken sen, mitä sulhanen omistaa. Jeesuksessa hänen omansa saavat kirkastetun ylösnousemusruumiin, ihanan uuden taivaallisen asunnon, ikuisen kodin ja ennen kaikkea Isän ja Jeesuksen aina vain syvenevän tuntemisen, Jumalan ihmeellisen rakkauden.

Niin kuin edellä Paavali kirjoitti, Jumala ei määrännyt meitä vain pelastukseen täällä ajassa, vaan aivan lopulliseen perintöön asti. Hän vie oman pelastussuunnitelmansa vääjäämättömästi päätökseen. Kukaan tai mikään ei voi riistää Herran omia hänen käsistään, joka vaikuttaa kaiken oman päätöksensä mukaan. Pelastuksemme on todella varma ja siksi saamme suhtautua edessämme olevaan tulevaisuuteen täydellä luottamuksella. Jumala on sitonut meidän pelastuksemme omaan kunniaansa. Hän tulee saamaan ylistyksen, kun pääsemme perille hänen suureen kirkkauteensa. Matkalla meidän tehtävämme on julistamalla hänen pelastustekojaan ja

jakamalla hänen rakkauttaan osoitettava, millainen on hänen armonsä. Tulevan varmuus antaa meille toivon silloinkin, kun joudumme kokemaan kaikenlaisia ahdistuksia jopa vainoja.

Sinetti

Hänessä on teihinkin, sitten kun olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, ja uskoneet sen, pantu sinetiksi luvattu Pyhä Henki, joka on meidän perintömme vakuutena hänen omaisuutensa lunastamiseksi, hänen kirkkautensa ylistyksi. (13-14)

Jo nyt pelastetut ovat saaneet ennakkoperinnön, Pyhän Hengen asumaan heissä. Ihminen saa hänet sydämeensä kuultuaan totuuden evankeliumin Jeesuksen kärsimyksestä ja ylösnousemuksesta ja taivuttuaan parannukseen synneistään sekä otettuaan vastaan kasteen syntien anteeksi antamiseksi Kristuksen sovintoveren tähden. Pyhä Henki kirkastaa meille Kristusta. Pyhässä Hengessä Jumalan rakkaus vuodatetaan sydämeemme. Hän kuolettaa meidän syntistä lihaamme. Pyhä Henki jakaa meille voiman julistaa evankeliumia niin lähellä kuin kaukana. Mutta ennen kaikkea Pyhä Henki vakuuttaa sydämellemme, että olemme Jumalan lapsia. Hän on sinetti, takaus siitä, että saamme perinnön. Näin pelastusvarmuutemme on Jumalan omaa työtä meidän sydämissämme:

Te ette ole saaneet orjuuden henkeä elääksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden Hengen, jossa me huudamme: "Abba! Isä!" Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. Mutta jos olemme lapsia, olemme myös perillisiä, Jumalan perillisiä ja perillisiä yhdessä Kristuksen kanssa, jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme. (Room. 8:15-17)

Hidehito Nagaon todistus uskoon tulosta

Nuoruuden ajan ylläsituksen ja ravinnon puutteen seurauksena sairastuin tuberkuloosiin, jota pidettiin siihen aikaan parantumattomana sairautena. Kärsin myös keuhkopussintulehduksesta ja sappikivistä. Kaiken lisäksi tuli vielä unettomuus. Jouduin viettämään kolme vuotta selälläni vuoteen sidottuna. Vaimoni syötti avoimeen suuhuni puuron kaltaista ruokaa. Hän hoiti minua kaikessa alapään tarpeet mukaan lukien. Koska olin töissä valtion rautateillä, rautatiesairaalan lääkärit kävivät vuorotellen luonani kotikäynneillä. Hoitoni vuoksi vaimoni laihtui ja kuihtui, niin että hänen terveytensä joutui romahtamisen partaalle. Kolmen vuoden ajan kärsimme taloudellisesti, henkisesti ja ruumiillisesti.

En tuntenut Jumalaa enkä tiennyt, millainen Jeesus on. En edes tiennyt missä Yonagon kaupungissa sijaitsi kirkko. Tietenkään en myöskään tiennyt mikä pastori on ja millaista työtä hän tekee. Mutta aivan sellaisenani sain kohdata Jeesuksen Kristuksen. Vuoden 1948 tammikuun 16. päivän iltana klo 19 kenenkään perheen jäsenen huomaamatta nousin vuoteeltani hienhajuissa yöpuvussani parta ajamatta, ja lähes kontaten poistuin ulos harhailemaan talvi-iltaan. Jonkin matkaa kuljettua ni kujan varrella oli pieni vaatimaton mökki. En tiedä miksi, mutta horjuen menin siihen sisään. Kun seisoin eteisessä, sisältä tuli nainen, katsoi hämmästyneenä minua ja otti viereiseltä pöydältä huovan ja heitti sen päälleni kuin verkon. Kyyrystyin siihen huopa niskassani. Vähän ajan kuluttua siihen tuli mies. Tarttui minua

kainalosta ja kiskoi minut tatamille ja siirsi minut istumaan alhaalta lämpiävän pöydän suojaan. Hän oli pastori Kiyoshi Satake, jolle olen suuresti kiitollisuuden velassa.

Pastori kyseli minulta yhtä ja toista ja kuunteli tarinani. Sitten hän alkoi opettaa minua. Ennen pitkää pöydän päälle ilmestyi paksu kirja, jonka sivuja hän selasi. Sitten hän pani hiljaa kätensä pääni päälle ja sanoi: "Poikani, sinun syntisi ovat anteeksi annettu." Ja luki Johanneksen evankeliumin 1. luvun jakeen 12: "Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä." Sitten jatkoi: "Laskien kätensä sairaan päälle tämä parani heti, hänen haavojensa kautta sinut on parannettu." Lopuksi hän sanoi: "Tämä riittää sinulle." Nenäni vuosi ja kasvoni peittyivät kyyneliin, kun epätoivoni vaihtui toivoon, pimeyteni muuttui valoksi ja sain siirtyä kuolemasta elämään. Sain siinä heti tunnustaa kaikki syntini ja vastaanottaa parannuksessa armahduksen.

Myöhemmin kuulin hänen ajatelleen: "Jos tämän miehen päästää menemään, hän kuolee – siinä määrin silmieni väri oli outo."

Erään evankelistaharjoittelijan tukemana minut saatettiin kotiin. Vaimoni oli kovasti etsinyt minua, kun olin kadonnut. Herätin jo nukkumassa olleen vanhimman poikamme. Hänen ja vaimoni eteen polvistui, kerroin illan tapahtumat ja kyynelissä pyysin heiltä anteeksi. Siitä illasta elämäni muuttui. Ylistin Herraa ja uskoin, että Herra parantaa minut. Sitten minut ja vaimoni kastettiin yhdessä Japanin meressä niin, että pidimme toisiamme kädestä kiinni. Pian sen jälkeen rautatiesairaalassa sain lausunnon, että keuhkotautini oli parantunut täysin. Siellä sanottiin lisäksi: "Nagao, Jeesus Kristus on parantanut sinut." (Wakimachin kirkossa 1996)

Entä sinä?

Oletko sinä jo päässyt ymmärtämään ja maistamaan jotain Jumalan armon ihmeellisestä syvyydestä? Sen koko rikkauden pääsemme omistamaan kirkkauden valtakunnassa, mutta jo nyt on mahdollista Pyhän Hengen armotyön kautta päästä kokemaan esimakua lopullisesta, kun Jeesuksen veri puhdistaa omantuntonne kaikista synnistä, lahjoittaa meille sydämen rauhaan ja ilon. Pyri siksi tuntemaan Vapahtaja kuuntelemalla hänen omaa puhettaan Raamatussa ja avaamalla sydämesi ottamaan vastaan hänen ihmeellistä armoaan, joka on suunnattomasti suurempi kuin suurinkin syntitaakkasi. Herra kutsuu sinut luokseen armon juhliin.

Jos olet jo päässyt maistamaan ensirakkauden ihanuutta Jeesuksen yhteydessä, sinua kutsutaan entistä syvemmin tuntemaan hänet. Armoa ei ole erillään Jeesuksesta Kristuksesta, kaikki hengelliset siunaukset löytyvät hänestä. Ammenna niitä Jumalan sanan ehtymättömästä elämän veden virrasta.